

את קיבוצי הארץ וגרמו להתרגשות כללית

החייכן בן ה-22, שהגיע לישראל עם חברת שוודים-גברים, אך איש לא התייחס אליהם מפני שהם הרי אינם שוודיות התיכות. "כן, אני מבין. הבחורות שלנו עושות הרבה רושם. גם עלי. לכן אני מבין את הישראלים. אבל מה עם הישראליות?"

אמא

קצת דואגת

"הישראליות בשלהן. אלה גברים?" חייכה נערה יפה ושחומה בת קיבוץ חפציבה, "הוא נראה כמו ילד שעוד לא ניגב את החלב מהפה. כזה בהיר, עם קצת חצ'ונים על הפנים. ילד טוב, זה המכסימום שאני מוכנה לחשוב עליו."

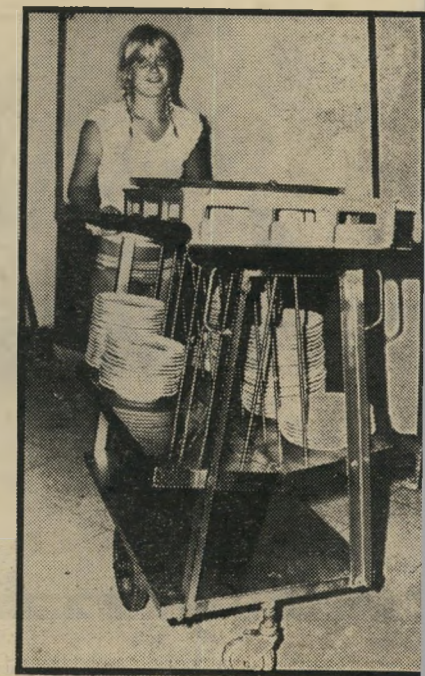
הקיבוצים, כמעט כורעים תחת נטל המתנדבים המגיעים מכל העולם. הם באים מכל הסוגים, המינים והצבעים. לא כולם חרוצים ולא כולם מוכנים לקבל את מרות המשק בשעות העבודה ואחרי העבודה. לא תמיד באים בזמן שצריך אותם, ולפי עמים הם באים בתקופות שבהן אין במה להעסיקם, ואז מחפשים להם עבודות יזריות. לעיתים מיספרם כה גדול עד שהם כמעט הופכים בעלייה בית.

"יש לנו עכשיו 50 מתנדבים באולפן, עוד 20 מתנדבים ועוד 15 מבני כת המקווייה, שאיתם יש לנו קשרים טובים כבר 15 שנים," אומר שמאי וסרמן, מוכר קיבוץ חפציבה, "ידענו שצריכות להגיע עוד כמה בחורות משוודיה, אך הן היו צריכות להגיע לפני כמה שבועות בעונת קטיף האשכוליות, חשבנו שזה יהיה בהחלט טוב אם יהיה מי שיעזור לנו בקטיף. הן לא הגיעו בזמן, את הקטיף כולו ביצעו חברי המשק, הילדים והמתנדבים שישנם. היה די קשה כי החברים היו צריכים לעבוד מעבר לשעות העבודה שלהם. עכשיו, כאשר זה עבר, הגיעו החבר'ה, 12 בנות ושני בנים. אייאפשר היה לאכזב אותן וזה בהחלט חשוב שיבואו וידעו על ישראל ועל הקיבוץ, וכשיחזרו לארצם יהיו שגרירי ריגו אצל החושבים."

"אני רוצה לעבוד קשה." מכריזה אלארי ורלארי, ששערותיה קלועות בשתי צמות, היא מדברת רק שוודית, כי "לא הספקתי ללמוד אנגלית". היא מטיילת ברחבי המשק כשהיא לבושה בחלק תחתון של בגדיים ביקיני, וחולצה קצרצה. "היא מנצלת את השמש גם בערב," צוחקות חברותיה. האם חששו להגיע לישראל? "מה פית-

במיטבת מאחורי סירייהענק עומדת אילוה נורדסטרום ומסבירה: "האוכל כאן לא כל כך טוב."

הגשה "מה תרצה לאכול?" שוראלת אלארי ורלארי את הקיבוצניק. "מה... שכחתי... לא זוכר..."

לעשות רוח

היפהפיה החדשה והזמנית של קיבוץ רשפים היא אלארי ורלארי, שחוט הצהריים מאדים את פניה. היא משתמשת בבולוק המיכתבים כבמניפה. כשהיא מטיילת בשבילי המשק מופנים אליה המבטים מכל עבר.

אום? הן פוקחות עיניים נדהמות. "למה? הרי יש פצצות בכל העולם. איפה אין? בעיתונים שלנו מספרים הכל על ישראל ועל הערבים ועל המילחמות שלכם. אצלכם יש הכי מעט פצצות, שמעתם על אנגליה? אתם יודעים על איטליה, והרדיואקטיוויות בארצות-הברית? איפה יש שקט בעולם? אבל אמא באמת דאגה קצת, היא מתקשרת כל פעם לשאול אם אני עוד חיה."

דואגת מימין: האחות והחזקלאית אנט פטרסון נוהגת על אחד מכלי-הרכב של הקיבוץ. למעלה: איוון פטרסון מחפשת את המיכתב של אמא. היא מבקשת שאני אשמר מפני פצצות וכל מיני דברים. משמאל: אלארי אחרי העבודה.

